

Beslutningen skulde tages. Og jeg havde en særlig Grund til dette Forslag, idet der nemlig i den sidste Time fremkom Oplysninger fra sagkyndige Mænd om de interessante Søer mellem Skanderborg og Silkeborg. Man anslog da Beføstningen ved Seilbargjørelsen til 400,000 Rdl.; ved at benytte Søerne vilde der bespares Betydeligt ved selve Banens Anlæg. Dengang var Fleertallet af Folkethinget og Rigsdagen i det Hele taget imod Forslaget (Hør!) Ja „Hør“!, det er rigtigt, man vilde slaae bestemte Punkter fast, og i saa Henseende erkjender jeg, at der er skeet betydningsfulde Skridt, som til en vis Grad have bundet Hænderne paa Regjeringen. Man har valgt Ny Mølle; det Punkt blev slaaet fast, skjøndt man erkjendte, at man ikke havde tilstrækkelige Oplysninger. Men man tog det Punkt, som man siger, som et Pant. Imidlertid, hvorimegen Bægt man end lægger paa, at der er skeet en Indrømmelse fra Regjeringens og ligeledes fra Minoritetens Side, saa kan man dog ikke drive Fordringerne saa vidt, at det skulde være et absolut og et endeligt Resultat, man kom til. Jeg har havt særdeles Anledning til opmærksomt at følge de Forhandlinger, der fulgte, efterat det Forslag, der fremkom fra mig, var forkastet, baade i dette Thing og i det andet, hvor jo Loven først blev vedtagen, som den nu lyder. Jeg vil bede alle de ærede Herrer, der have mindste Tvivl, at gennemlæse disse Forhandlinger, og da troer jeg, Enhver vil blive overbevist om, at der ikke var en eneste Mand, der fremsatte eller forfægtede den Tanke, at man nødvendigvis i den Grad skulde være bunden ved det Resultat, hvortil man kom, at man end ikke senere ved Lov skulde kunne forandre det. Det er jo klart, at naar et Spørgsmaal er afgjort efter saa alvorlige Kampe, hvor Interesser og Lidenskaber have været i Bevægelse, da er det Resultat, man er kommen til, saare vanskeligt at komme fra. Altsaa, deri laa en Garantie; idet Loven havde betegnet dette Punkt, saa vidste man, at kun meget vægtige og overvældende Grunde vilde bevæge Regjeringen og Rigsdagen til senere at foretage, jeg vil end ikke sige Forandring, men blot en Modifikation i det, Regjeringen var berettiget til at udføre; men det er jo dog vel sikkert,

at dersom vi ved det, der senere maatte fremkomme, maatte overbevises om, at vi i finantiel Henseende kunde stilles gunstigere, at vi, med Hensyn til den Nytte, Banen kunde gjøre, vilde vinde Fordele, og at vi overhovedet derved bedre vilde opnaae Niemedet med det hele Jernbaneanlæg end ved den tidligere tagne Bestemmelse, da vare vi ikke blot berettigede, men forpligtede til at foretage en Forandring deri. Hvad vil den ærede Rigsdagsmand sige med, at der er skeet Brud paa en Overenskomst? Hvad mener den ærede Taler med Overenskomst? Staae vi her som private Mænd, hver med sin By og sin Interesse, sin Mølle og sit Vanddrag, som vi stille frem og sige: Nu have vi faaet det, vi bryde os ikke om Landets Bæ og Vel, vi holde paa den private Ret, vi have erhvervet? Det kan det ærede Medlem umulig mene. Staae vi her som Mænd, der have faaet Noget, vi skulle holde paa, ligesom paa en privat Kontrakt, hvorved man sikker sig Penge eller andre Fordele? Det kan der naturligvis ikke være Tale om. Jeg er forvisset om, at naar det ærede Medlem rolig overveier denne Sag, saa vil han komme til det Resultat, at det er en saa vigtig Maade at opfatte Sagen paa, at han ikke vil fastholde denne sin Betragtning. — Regjeringen er, efterat de nye Oplysninger ere fremkomne, nu kommen til det Resultat, at give os en Østbane og en Sidebane til Silkeborg. Jeg vil indrømme, at der vindes Fordele i Hurtighed og Tid — Tid er naturligvis Penge — i Driftsomkostninger og deslige ved den direkte Bane fra Horsens til Marhuus, at der igjen i fuldeste Maal opnaaes det Niemed, der var stillet, at komme saa langt ind i Landet med denne Forbindelse, navnlig ved at gaae til Silkeborg, at Forbindelsen hele Varet igjennem kunde benyttes og derfor stifte mere Nytte, end en Vandforbindelse. Jeg maa imidlertid tilstaae, at man dog ogsaa kan drive Hensynet til og Om sorgen for den By, jeg har nævnt, for vidt, saa interessant den end er, og saa vigtig dens Frembløstren paa et Sted, der tidligere var lidet befolket, end er, og jeg troer, at det vilde være at drive Om sorgen for Silkeborg for vidt, at lægge en Sidebane dertil fra Marhuus. Der er neppe noget Sted i hele Danmark, der